

ανοίγει

Περνώντας το κατώφλι του διώροφου κτιρίου της παλιάς φοιτητικής εστίας οι αισθήσεις όλες έγιναν όσφρηση. Η μυρωδιά του ασιατικού κάρυ, προεξέχουσα ενός συνόλου άλλων μπαχαρικών όμοιας προέλευσης, σε κατέκλυζε, ρουφώντας σε στο σύμπαν της.

Οι τοίχοι, η σκάλα, η ξύλινη κουπαστή, οι πόρτες των δωματίων, όλα ανέδιδαν αυτό που για σειρά ετών ξεχύνονταν απ' τις κουζίνες των ορόφων διαποτίζοντάς τα: Μαγείρεμα ινδικών φαγητών.

Αυτή η αλλόκοτη συνύπαρξη του κρύου και υγρού καιρού στη μουντή δυτικοευρωπαϊκή φοιτητούπολη, με τα εξωτικά αρώματα μπαχαρικών ενός άλλου κόσμου, που πιθανόν να σφράγιζε μ' ένα ιδιαίτερο τρόπο το αναδυόμενο άρωμα, επέτεινε την αίσθηση του ανοίκειου σ' αυτούς που δε μοιράζονταν τη συγκεκριμένη κουλτούρα παρά μόνο τη συγκεκριμένη εστία.

Αυτή η φοιτητική εστία, απ' τις παλιότερες και γνωστότερες του Πανεπιστημιακού Ιδρύματος, αποτελούσε την πύλη εισόδου των ξένων φοιτητών.

Η θέληση του Πανεπιστημίου να υποδεχτεί και να διευκολύνει τη διαμονή των ξένων φοιτητών είχε το παράδοξο αποτέλεσμα της ταυτόχρονης απομόνωσής τους μέσα από την ένταξή τους σ' ένα καινούργιο ξένο σώμα: το σύνολο των ξένων φοιτητών.

Ήταν όμως ένα σύνολο ετεροπροσδιοριζόμενο και ως τέτοια τα μέλη του δεν είχαν συνεκτικούς δεσμούς, δεν είχαν σχέσεις, ή κοινά να τους ενώνουν, παρά μόνο ό, τι τους χώριζε από τον τόπο των σπουδών τους αλλά και ταυτόχρονα μεταξύ τους: τη γλώσσα, τα ήθη, τα έθιμα, τη θρησκεία, την κουλτούρα του οικείου περιβάλλοντος.

Μ' αυτή τη διπλή αίσθηση αποξένωσης έκλεισα πίσω μου την πόρτα του δωματίου μου στην παλιά φοιτητική εστία, που με υποδέχτηκε τις πρώτες ώρες στον τόπο της νέας αγνώστου διάρκειας διαμονής μου, για σπουδές.

Κλείνοντας την πόρτα μου, έκλεισα έξω, (για πόσο;) τον ξένο καιρό, τους ξένους ήχους, τις ξένες μυρωδιές, τους ξένους ανθρώπους. Ό,τι απόμεινε όμως μέσα στο δωμάτιο ήταν ένας άλαλος εαυτός, ένας εαυτός που και οι σκέψεις ακόμα σιγούσαν.

Η ταραχή δεν ήταν πια τόσο έντονη όσο στη διαδρομή απ' το αεροδρόμιο, ή ακόμη και μετά το πολιτισμικό σοκ της εισόδου στη συγκεκριμένη εστία. Ήταν όμως μια ταραχή βουβή και υποβόσκουσα, συμπαγής και κατασταλαγμένη, μια ταραχή που αντικατέστησε τη χαμένη εξοικείωση.